

Alt det jazz

INTRO:

København er en gammel by, en af ikke bare Skandinaviens men Europas ældste. Ifølge historien — eller legenden, som man nu måtte mene — blev byen grundlagt i året 1167 af daværende biskop Absalon der klogeligt var, halvt teolog, halvt teknokrat. København har altså sine over 800 år bag sig.

Jazzen er — endnu — en ung kunstart. Ifølge historien — eller legenden, som man nu måtte mene — blev den grundlagt af farvede amerikanere i 1890'erne, da Buddy Bolden's legendariske trompet tværs igennem gaderne blæste børnene i New Orleans hjem til middagsmaden.

Festivaler er så gamle som menneskeheden. Kombinationen af musik, mennesker og glæde er kendt fra Grækenland, til Afrika (eller omvendt), blandt alle folkeslag på alle tidspunkter i historien og legenden.

Mødet mellem det gamle København, den relativt nye amerikanske jazz og den urmennekelige festival er som institution fem år gammel, når denne bog udkommer. Ikke fordi København ikke har hørt og set jazz før. I 1920'erne og 30'erne bredte jazz sig i landet. Louis Armstrong ankom til Københavns Hovedbanegård og fik en modtagelse som en Bob Dylan for 15 år siden eller en Winston Churchill for 25 år siden. Under anden verdenskrig var jazzen også her en modstandsmusik. Senere blev den i dansk hverdag hvad man

først langt senere — efter rocken — kaldte en sub-kultur, et særligt miljø af inside-mennesker for hvem det — og kun det — var livet.

Men alt dette er allerede under 40 år. I mange år har jazz'en været i København til daglig, så selvfølgelig som et supermarked. Jazz'en har været en del af hverdagen.

De sidste fire år har Copenhagen Jazz Festival, bidraget med en serie af søndage. Om nogle af disse lykkelige dage og oplevelser handler disse billeder.

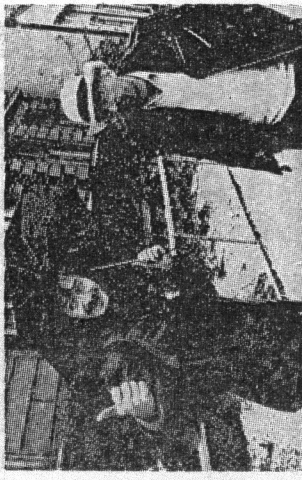
LOKAL JAZZ-TURIST PR

Ikke fordi vi skal prale — vi københavnere har altid været bemærkelsesværdigt, bekedte og kan i tidsvis med ekspertise berette om denne sjældne og smukke egenskab — men København har nu i årenes løb ofte været udnevnt til Nordeuropas jazz-hovedstad.

Måske er det derfor — eller måske er det fordi — amerikanske musikere er kommet hertil og har boet her i længere perioder for at leve og spille i Europa med København som udgangspunkt.

Aldrig Oscar Pettiford og nuværende Stan Getz var, for en snes år siden, to af de første. Dexter Gordon blev faktisk dansker, og Ben Webster var ikke langt fra.

Brew Moore, Idrees Suliman, Richard Boone, Dahib Shihab og en så fornem pianotrio som Duke Jordan, Kenny Drew og Horace Parlan, er



På mandag udkommer bogen *All That Jazz af Dan Turèll og Gorm Valentín. Det er en hyldelse til de fire første Copenhagen Jazz Festivals, der har været holdt siden 1979. Politiken bringer et pluk af bogens tekst og billeder*

ansigter vi er vant til at se i bussen og S-toget hver dag. Der er rigeligt medlemsmateriale til en sentimental hjemstavnsforening for amerikanske musikere i København.

Til gengæld for hele denne selvtvands-indpræntning, denne container af jazz, har vi som en betænkning a conto udbetaling — givet Amerika Kai Winding. Han var heller ikke fra København, men Århus.

Og vi har — stadig med København som udgangspunkt — givet chancen fra os til at lade andre høre vore musikere, fra Niels-Henning Ørsted Pedersen og Svend Asmussen til Bent Jørgensen og John Tchicai.

Navne er intet for den der ikke kender dem. Lyden er alt. Jazzmusikken kender ikke til paskontrol.

COPENHAGEN CITY BLUES

I den eneste sang, hvormed København som by har forsøgt at markere sig musikalsk udadtil — sangen *Wander/til Copenhagen* — hedder det "København, du har alt hvad der drager mit sind".

Som alle storbyer er København mange byer.

Der er det officielle København, postkort-København: Den Lille Havfrue ved solnedgang. H. C. Andersens nærmeste grav omringet af bittende myldretrafik, Tivoli med illumination og fyrværkeri. Der er det 'alternative' København

benhavn: Christiania, det fastrøse vokskabinet af hippie-drømmen om det evige Woodstock, og mindre enklaver af samme art.

Der er det kriminelle København: Vesterbro, ludernes, bordelernes, gangsterens, kvindeskabernes — men også de mange gode viljers og de mange gode barerendes distrikt.

Der er det proletariske København: Nørrebro, arbejder-slummen fra det forrige århundrede, ufordulede industrialisering.

Der er det kommende slum-København: Brøndby-området, det lokale Brooklyn, hvorfra fremtidens springknive stadig mere tværende rejser sig.

Der er det komfortable København: den nordlige omegn, op langs kysten, området med sine vidstrakte grønne plæner, velpudsede villæer, lystbådehavnen og golfklubber.

Der er Børsen og Christiansborg, der er Det Kgl. Teater og Carlsberg og Tivoli, og dem undgår ingen så lidt som Colosseum i Rom eller Eiffeltårnet i Paris.

Hvad heller ingen forhåbentlig undgår er at sidde en solrig søvning sommer-eftermiddag og se på de københavnske piger gå ned ad Strøget.

De københavnske piger er utrolige og ubeskrivelige, og Solen har elskverdigt designet Solen ganske særlige lysreflekter specielt for København og de københavnske facader.

Og den som ikke tror på det, eller ikke kan se det — han eller hun kan bare tage til Stockholm!